

ת"פ 63607/01/22 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 63607-01-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד שי עציון

המאשימה

נגד

פלוני ע"י עו"ד חן הולנדר

הנאשם

הכרעת דין

האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסו לו עבירות סחיטה בכח, סחיטה באיומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפת זקן.

על פי עובדות האישום, בתקופה שקדמה לשנת 2020 רכשו אחיו ואמו של הנאשם, ב"ש ול"ל, ילידת 1946, (להלן: ב' ו- ל') דירה בעיר תל אביב. בסמוך לתחילת שנת 2020 דרש הנאשם מב' לקבל זכויות בדירה וב' סירב לכך, ובין השניים התגלע סכסוך בשל כך.

ביום 21.10.21 [1] הגיע ב' לביתה של ל', בו התגורר הנאשם אותה העת. הנאשם פנה לב' וטען כי הוא חייב לו חצי מיליון ש"ח בשל חלקו בדירה, וב' השיב כי אינו חייב לנאשם דבר. בתגובה, הכה הנאשם את ב' באגרוף בפניו וב' נפל ארצה ונגרם לו דימום מאפו.

ל' ניסתה למנוע מהנאשם להמשיך להכות את ב' והנאשם דחף אותה והפילה ארצה, והמשיך להכות את ב' בבעיטות ואגרופים בעודו מוטל על הרצפה, ואז יצא מהבית.

ב' נכנס לחדר השירותים, נעל את הדלת ושטף את פניו, והנאשם לקח סכין מהמטבח, עמד מחוץ לחדר השירותים ואיים על ל' כי ידקור את ב'.

לאחר מספר דקות יצא ב' מחדר השירותים והנאשם שב ודרש ממנו כסף בצעקות, לקח את צרור המפתחות של ב' ואמר לו שלא יחזיר את הצרור עד שלא ישב איתו לדבר על החוב. ב' סרב לכך והנאשם השאיר את המפתחות ברשותו עד שנעצר, בתחילת חודש דצמבר 2021.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו לב' דימום מהאף וחבלות בגוף ובפנים ולל' נגרם מכאוב בכתפה.

עמוד 1

ביום 28.10.21 בשעה 06:30 הגיע הנאשם לביתו של ב' במעלה אדומים, ובמקום היו רעייתו של ב' (להלן: ג') וילדיהם. הנאשם דרש מג' שתפתח את הדלת והיא סרבה, והנאשם אמר לה כי מבחינתו היא "אחראית על החוב" והוא "יעשה לה ר"פ בכל מקום" והיא לא תוכל לעבוד, ואם לא תפתח ישאר במקומו. הנאשם נשאר במקום עד סמוך לשעה 13:00 ומדי כמה דקות הקיש בדלת וצלצל בפעמון, וג' לא פתחה את הדלת.

בשל חששם של ג' וב' מהנאשם הם עזבו את ביתם למספר שבועות.

יריעת המחלוקת

בתשובה לאישום מיום 28.4.22 מסר הנאשם מפי סניגורו, כי מספר שנים קודם לאירועים רכשו הנאשם וב' במשותף דירה בתל אביב, והנאשם ביקש מב' לבחון את האפשרות לבצע פירוק שיתוף והשניים שוחחו על כך ואף דיברו על סכומי כסף שונים בהקשר זה.

ביחס לאירוע הראשון השיב הנאשם, כי ביום האירוע היה "שיח מילולי מתוח מאוד" בין הנאשם לב' שגלש לדחיפות הדדיות ואלימות הדדית, שהיוזם להן היה ב' והנאשם התגונן בפניו. הנאשם הכחיש כי דחף את ל' והפילה וכי הכה את ב' באגרופים ובעיטות כאשר היה מוטל על הרצפה.

ביחס לאירוע השני הנאשם הודה כי הגיע לביתם של ב' וג' וביקש לדבר עם ב', אך הכחיש כי אמר את הדברים שיוחסו לו או כי פעל שלא כדין, וכפר "מחוסר ידיעה" בכך שב' וג' עזבו את ביתם.

הראיות

מטעם המאשימה העידו ל', ב' וג' ובני משפחה נוספים וכן מספר שוטרים שביצעו פעולות שונות. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

כהערה מקדימה לסקירת העדויות אציין, כי מהראיות עולה שבין הנאשם לאחיו ב' התגלע סכסוך ביחס לדירה בעיר תל אביב שנרכשה לפני מספר שנים (להלן: **הדירה**), אשר לטענת הנאשם יש לו זכויות בה. במהלך שמיעת הראיות שאלת הזכויות בדירה עלתה במסגרת עדויותיהם של ב' ובני משפחתו, וגם הנאשם הרחיב בעניין זה בעדותו. עם זאת, שאלת זכויותיו של הנאשם בדירה, ככל שיש כאלה, אינה דרושה לצורך הכרעה במחלוקת שלפני ועל כן לא אקבע כל ממצא בעניין זה.

ב' ש' (ע' 16-37 לפרוטוקול מיום 13.6.22)

העד תיאר את מסכת האירועים שהתרחשה בדירתה של אמו, כאשר בא לבקרה בעת שהנאשם היה שם. לדברי העד, הנאשם טען כי הוא חייב לו כסף בשל חלקו בדירה, ובין השניים התגלע ויכוח, במהלכו הנאשם:

"והפתיע אותי, נתן לי אגרוף באף וישר הפיל אותי, אמרתי לו אתה לא שותף, ישר הוא הפיל אותי. הייתי כולי עם דם על הרצפה, הוא המשיך שם באלימות בעיטות, אגרופים, בעיטות בראש. העיף את אמא שלי תוך כדי שהיא באה לגונן. העיף אותה כמה מילימטר מהשולחן, היא נפלה על הספה על הרצפה עד שהיא התאוששה. כשהיא התאוששה תוך כדי שהוא ממשיך לבעוט ולהמשיך להיות בהיסטריה היא צעקה דם דם דם, הוא פתאום נרתע, הפסיק לשניה. אני נכנסתי לאמבטיה לשטוף את הפנים את כל הדם והצעקות המשיכו. ואז אני שומע

את אמא שלי אומרת תעזוב את הסכין, עזוב את הסכין. אני ישר נעלתי את עצמי בשירותים, ואמא שלי ממש עמדה ליד הדלת גוננה בגופה תזוז מפה, אני לא אזוז, תוריד את הסכין וצעקות. ופתאום היה איזה רגע של שקט. לאחר מכן אמא שלי אמרה לי שמישהי באה דפקה בדלת אז הוא נרגע, יצא לבחוף, כנראה הצליח להרגע. כבר יצאתי. אמר לי תבוא לשבת, אמרתי לו אני לא יושב איתך, לא רוצה לדבר, היחסים בינינו נגמרו. אתה לא מבין אפילו מה עשית כאילו. אמרתי לו ממש כמו אבא למישהו קטן, אח וחבר." (ע' 16, ש' 28 - ע' 17 ש' 7)

לאחר מכן הנאשם לקח מב' את צרור המפתחות שלו ואמר כי לא יחזיר לו את המפתחות עד שישיב איתו "לסגור את הנושא הכספי" למרות בקשותיו של העד, אשר לדבריו הגיע לכדי בכי. העד יצא לרחוב להרגע ולאחר מספר דקות ביקש מאשתו שתביא לו את צרור המפתחות הרזרביים.

מלבד הדימום מהאף, כתוצאה מהמכות העד נחבל בצלעותיו ובפניו, והוצגה תמונה ת/8, שצולמה יומיים לאחר מכן, בה נראות חבלות על פניו של העד, מתחת העיניים. לדברי העד, היו בדירתה של אמו כתמי דם רבים אותם היא ניקתה.

לאחר העימות הנאשם התקשר אל ב' ואל אשתו מהטלפון שלו וממכשירי הטלפון של אשתו וילדיו (של הנאשם) והעד ואשתו חסמו את מספרי הטלפון מהם התקשר. למחרת היום העד החליף את מנעולי הבית, כי חשש שהנאשם יכנס לביתו ולא יעזוב. כמו כן העד עזב את ביתו, על מנת לחכות שהנאשם ירגע, אך הוא שמע מאשתו שהנאשם הגיע לביתם, דפק על הדלת וסרב לעזוב, ואמר לה כי העד חייב לו סכום של חצי מיליון ש"ח, ואז העלה את הדרישה למיליון ש"ח. בשל כך, אשתו וילדיו של העד עברו לבית אחותה של אשתו, בשל פחדם מהנאשם.

כשבועיים לאחר המקרה ארבעת הצמיגים במכוניתה של אשתו של העד נוקבו בסכין.

לדברי העד, הוא לא רצה להגיש תלונה נגד הנאשם, ואף לא פנה לקבל טיפול רפואי בעקבות החבלות שגרם לו, משום שחש שרופא ידווח למשטרה על חבלותיו והנאשם יסתבך עקב כך. העד הסביר כי התלונן על האירועים במשטרה רק כחודש לאחר מכן, כאשר נחקר בשל עניין אחר הקשור לנאשם ולשימוש שעשה במכונית הרשומה על שמו של העד.

עוד עלה מהעדויות, כי הנאשם פנה לדני, גיסו של העד, באופן מאיים, ודרש שהעד ילך איתו לבורר בשל החוב הנטען, ודני פנה לעד והפציר בו שישיב עם הנאשם, על מנת שלא יפגע. העד הציע כי אמו תפשר בינו ובין הנאשם, והאם הציעה שהעד ישלם לנאשם 50,000 ש"ח על מנת לפייסו. לדברי העד הוא היה נכון לכך, על מנת לסיים את הסכסוך עם הנאשם ולנתק את הקשר איתו, אך הנאשם לא הסכים לכך והעד שמע מאימו שהנאשם צעק ואיים עליה בשל ההצעה.

לדברי העד, בסופו של דבר הנאשם הרפה ממנו מכיוון שהסתכסך עם אחותם ובעלה.

העד הכחיש כי תקף את הנאשם, והסביר כי הנאשם חזק ממנו פיזית במידה משמעותית.

בחקירתו הנגדית אישר העד, כי בתחילת הארוע הוא ישב עם הנאשם במרפסת והשניים שוחחו ברוגע, לפני שהותקף על ידי הנאשם.

העד הכחיש בחקירתו הנגדית את הטענה כי הציע לספק לנאשם סמים כנגד החוב שהוא חייב לו.

ל' ל' (ע' 48-37 לפרוטוקול מיום 13.6.22)

העדה היא אמם של הנאשם וב'. לדבריה, בתקופה שקדמה ליום האירוע הנאשם התגורר אצלה. ביום הארוע, ב' הגיע לביתה של העדה. העדה ראתה טלוויזיה בסלון והנאשם ישב עם ב' במרפסת:

"ישבו, עשו קפה ולא יודעת, הם דיברו אני אף פעם לא התערבתי, ופתאום פתחו את הדלת והנאשם (הנאשם - י.מ.) בעט בו, הפיל אותו לרצפה את ב'. ואני הלכתי להגן על ב' כי הוא התחיל לבעוט בו בפנים ואני תפסתי, הגנתי על ב' למטה, הוא היה ברצפה. ואז הנאשם תפס אותי וזרק אותי על הספה. עכשיו, ליד הספה יש שולחן, אם אני הייתי מקבלת מכה בשולחן הייתי הולכת, זה פשוט נס. בכל זאת קמתי והמשכתי להגן על ב', ואז היו צעקות, כנראה גם אני צעקתי מאד צרחתי, ואז באה השכנה. ... זהו, אז כשהשכנה נכנסה ב' יכל לקום מהרצפה ולהכנס לתוך האמבטיה. יש שירותים ואמבטיה שם. הוא נכנס ונעל אותו, לא משנה שזה מכה אחת יכלת לתת מכה ולהכנס בפנים, וזהו ישבו. ב' היה בפנים, והנאשם התחיל לשבת על הספה, התחיל קצת להרגע, לא יודעת לאן הנאשם הלך. כנראה הלך לקחת את הבנות משהו. ואז אני קמתי ניקיתי את הדם." (ע' 39, ש' 13-28)

לדברי העדה, במהלך הארוע הנאשם לקח מהמטבח סכין, אך לא עשה עמה כלום וצעק על ב' כי יהרוג אותו ודרש ממנו כסף.

כתוצאה מהארוע העדה קיבלה "מכות יבשות" וסבלה מכאבים ועל כן פנתה לרופא וקיבלה טיפות אופטלגין (ע' 40).

לאחר הארוע הנאשם לקח מב' את צרור המפתחות שלו וב' חיכה מחוץ לביתה עד שאשתו הביאה לו את המפתחות הרזרביים.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה, כי שוטר הגיע לדירתה בעקבות פניית אחד השכנים וכי מסרה לשוטר גרסה מצומצמת של הארוע, כי מדובר בויכוח בין הנאשם וב', ולא שיתפה את השוטר בכך שהנאשם תקף את ב' וגרם לא לחבלות. העדה הסבירה זאת, בכך שהנאשם וב' הם ילדיה, ומי שנפגע בעיקר במהלך האירוע היה ב'. כמו כן העדה אישרה שניקתה את הדם מהרצפה לפני הגעת השוטר.

העדה הדגישה בחקירתה הנגדית, כי הנאשם זרק אותה על הספה במהלך הארוע, ולא הזיז אותה בעדינות על מנת שלא תחסום את דרכו, כפי שטען הנאשם. העדה הוסיפה, כי הציעה לאשתו של הנאשם שתתן להם סכום של 50,000 ש"ח על מנת שיפתחו חנות פלאפל או עסק אחר.

העדה אישרה בחקירתה הנגדית, כי היה מקרה שהנאשם הראה לה שקית ואמר שזה משהו שב' רוצה לתת לו, והוסיפה כי הנאשם וב' "מעשנים" ולאשתו של אחד מהם יש רישיון ממשרד הבריאות להחזיק סמים. העדה הוסיפה, כי לא ייחסה משקל לדברים שאמר לה הנאשם בעניין זה.

ג"ש (ע' 48-54 לפרוטוקול דיון מיום 13.6.22)

העדה היא אשתו של ב' והיא העידה ביחס לארוע התקיפה, עליו שמעה מפיהם של ב' ול', וכן לאירועים נוספים בהם פנה אליה הנאשם במישרין.

ביחס לארוע התקיפה העידה העדה, כי:

אני באותו יום עבדתי מהבית, ב' התקשר אלי בצהרים בסביבות השעה אחת. הוא שאל אם יש לנו מפתח רזרבי נוסף לרכב שלו. ... שאלתי אותו מה קרה שכחת באיזה מקום? הוא אמר לא, היה לי ויכוח עם הנאשם (הנאשם, י.מ.) והנאשם לקח לי את המפתח שהיה בו את המפתח של הרכב, הבית והעבודה. נסעתי למבשרת, הוא אמר לי שהוא מחכה לי ליד הבית של אמא שלו, נסעתי למבשרת, כשאני פגשתי את ב' הוא חיכה לי מהרחוב מעל. פגשתי אותו חבול, כל הפנים שלו היו, האף היה נפוח, העיניים, התחיל לו בדיוק שטפי דם, התלונן על כאבים בראש, התחילו לו בלוטות בראש. היה חבול ממש. הוא נסע, נתתי לו את המפתח, הוא נסע ואז התקשרתי לחמותי שאלתי אותה מה קורה איתה, היא הייתה ממש נסערת, ולקחתי אותה אלי הביתה כי פחדתי שהנאשם יחזור ויהיה שם עוד פעם בלגן נוסף והבנתי מב' ומל' שהם אמרו שהיה שם ויכוח שהנאשם ... אותו, נתן לו בוקס באף, בגלל זה הנפיחות הייתה, הוא שכב על הרצפה והוא פשוט בעט בו בכל הגוף, ואחר כך הוא קם לשטוף את הפנים באמבטיה והוא רץ אחריו לאמבטיה עם סכין של מטבח ול' עצרה אותם. ... כשל' ניסתה להדוף אותו גם היא נפגעה, כי היא הייתה על הקצה של הספה, היד שלה הייתה חבולה והרגל, ואז היא הייתה אצלי עד הערב עד שבאה גיסתי להתחיל לקחת אותה. (ע' 49, ש' 24-3)

למחרת היום העדה קבלה מסרון בווטסאפ מהטלפון של בתו של הנאשם, כי הנאשם מתכוון להגיע אליהם הביתה לארוחת שישי (צילום המסרון צורף לת/3 והעדה אישרה אותו בעדותה). העדה וב' חששו מהנאשם ולא רצו שיווצר עימו עימות נוסף ליד הילדים והחליטו לעזוב את הבית, ומכיוון שמפתח הבית היה אצלו קראו למנעולן אשר החליף את המנעול.

לאחר מכן בני המשפחה נסעו לחברים בירושלים וחזרו למחרת היום, בשבת. ביום ראשון בבוקר בנה של העדה התקשר אליה ואמר לה כי הנאשם מצלצל בדלת הבית בלי הרף. העדה אמרה לבנה שלא יפתח את הדלת ועל כן הוא לא הלך לבית הספר. במהלך אותו שבוע הגיע הנאשם לבית המשפחה עוד מספר פעמים.

כשבוע לאחר שב' הותקף, בני המשפחה הוזמנו לחתונה, וחששו להגיע לביתם משום ששכנה אמרה להם שהנאשם נמצא שם. בשל כך העדה קנתה לילדיהם בגדים בקניון לכבוד החתונה והם הלכו להתארגן לחתונה אצל הוריה של העדה. לאחר החתונה, חזרו בני המשפחה לביתם, ולמחרת:

"בבוקר בשעה שש בבוקר היה לנו צלצול בדלת, צלצול שלא נגמר ממש חזק. ירדתי, זה היה הנאשם, התעמתי איתו מול הדלת, ביקשתי ממנו שילך שלא נפגע אחד בשני, שירגע, שיתן לב' זמן להרגע וכל הסכסוך שלו הוא עם ב' ולא איתי, ושיעזוב אותנו כי ב' בינתיים לא בבית עד שהוא לא ירגע ועד שהוא לא יסדר את העניינים איתו. הוא אמר לא, אני מצטער אני לא הולך, אני באתי בטוב, את תכניסי אותי לבית, אני לא הולך מפה עד שאת לא מכניסה אותי, מצידי אני מסוכסך עם ב' אבל החוב את אחראית על החוב, מרגע זה את אחראית על החוב, אני מבקש ממך את החוב. כך התעמתנו קצת, הסברתי לו שאין לי שום דבר איתו, אין לי עסק איתו אני לא מכירה, לא בקשר איתו. הוא אמר אוקי, אז אני נשאר כאן עד שתפתחי את הדלת. אני אביא לך כל יום חברים שלי, יעמדו לך לכאן ליד הדלת, אני אעשה לך ר.פ. לא תוכלי לעבוד באף מקום בשום מקום עבודה, אני לא אעזוב אתכם עד שאני לא אקבל את החוב שלי." (ע' 50, ש' 24-12)

העדה הסבירה, כי כוונתו של הנאשם היתה שיגרום לכך שיהיה לה רישום פלילי ומכיוון שהיא עובדת מדינה, היא לא תוכל להמשיך לעבוד.

לדברי העדה, הנאשם נשאר במקום וצלצל בדלת ביתה מדי מספר דקות, והיא לא יכלה לצאת מביתה, עד שבסמוך

לשעה 13:00 עזב את המקום. העדה ובני משפחתה קצו בהטרדות ועברו להתגורר אצל אחותה של העדה, הגרה בסמוך אליהם, ונשארו שם כשלושה שבועות. במהלך התקופה, העדה ובני משפחתה הבחינו בנאשם מסתובב ליד ביתם והם התחמקו ממנו ואף נהגו להחנות במקומות מרוחקים וביקשו משכנים כי ילוו אותם. עוד אמרה העדה, כי הנאשם פנה לבנה ואמר לו שיאמר לאביו - ב' - שעליו "לבוא ולסדר את הענין".

לדברי העדה, היא בקשה מבעלה, ב' "בשביל השקט שלי ושל הילדים שהוא (ב' - י.מ.) לא יהיה בקרבתנו, שאם הנאשם יבוא יחפש אותו הוא לא יהיה בבית ולא בכלל תהיה לו מטרה להגיע אלינו הביתה" (ע' 52, ש' 18).

לאחר כשלושה שבועות העדה ובני משפחתה חזרו לביתם, מאחר וקצו בהסתתרות וקיוו כי הנאשם נרגע. באחד הימים בתקופה זו, העדה גילתה כי דפנות ארבעת צמיגי מכוניתה נוקבו, ונאמר לה במכון התיקון (פנצ'ריה) כי הדבר נעשה בסכין.

עוד אמרה העדה, כי ב' לא רצה להתלונן נגד הנאשם במשטרה ואף לא רצה לפנות לטיפול רפואי, ולכן היא בדקה באינטרנט כיצד לטפל בחבלות שנגרמו לו ושמה לו קרח, משחות וחבישה קרה (קומפרס). עוד אמרה, כי לא צילמה את ב', כי חשה חוסר נעימות בשל החבלות שהיו על פניו.

העדה אשרה כי ידוע לה שיש בין ב' לנאשם מחלוקת ביחס לדירה אותה היא וב' רכשו עם בני משפחה אחרים.

אנה אנומוב (עמ' 11-15 לפרוטוקול מיום 13.6.22)

העדה היא שכנה של הנאשם ושל אמו ל' ומתגוררת בדירה מעליהם. ביום 21.10.21 שמעה צעקות מהדירה למטה לרבות רעש "כאילו זורקים כסא" וירדה לבדוק האם הכל בסדר. העדה קראה לנאשם, שנראה לה "רגיל", עישנה איתו סיגריה וניסתה להרגיע אותו "כי הבנתי שהוא צרח על האמא".

בהמשך, ל' בקשה ממנה לעזוב את המקום. בנוסף, ציינה כי כשנכנסה לבית לא ראתה כתמי דם והיא ראתה את הנאשם ואמו ולא שלושה אנשים, כפי שנרשם בהודעה שנגבתה ממנה.

דן אלון

ת/5 - הודעה מיום 30.11.21

העד נשוי לאחותם של הנאשם וב'. לדבריו בין הנאשם לב' יש סכסוך על רקע עסקים משותפים שלא צלחו. כמו כן העד שמע מב' כי הנאשם תקף אותו ביום 21.10.21 (בהודעה נכתב 21.10.11, אך ברור כי מדובר בטעות הקלדה).

בנוסף, העד תיאר את מערכת היחסים הסבוכה שבין הנאשם לבני משפחתו.

ת/5ב - דו"ח תחקור מיום 30.11.21

על פי המזכר, בזמן גביית עדותו של העד החוקר ניהל איתו שיחה שלא תועדה "לטובת זרימת העדות".

מהמזכר עלה כי העד מסר כי נפגש עם ב' מספר ימים לאחר ה-21.10.21 והוא ראה שעינו נפוחה. לדבריו, ב' מסר לו כי הנאשם תקף אותו וכי הוא מפחד ממנו. עוד מסר בהקשר זה כי הנאשם ביקש ממנו לארגן פגישה עם ב' אך ב' סירב.

(עמ' 54-57 לפרוטוקול מיום 13.6.22)

העד אמר, כי ב' לא שיתף אותו באירוע שהיה לו עם הנאשם וכל הידוע לו זה מה של' והנאשם סיפרו לו. העד הוסיף, כי פגש בב' כמה ימים אחרי האירוע וראה שעינו נפוחה. לדברי העד הוא "התחנן" בפני ב' שיפגוש את הנאשם, אך ב' לא הסכים לכך.

בנוסף, העד מסר כי ישנו נכס בתל אביב ששייך לכמה מבני המשפחה והנאשם רואה בעצמו כשותף לנכס.

בתיא אלון (עמ' 57-60 לפרוטוקול מיום 13.6.22)

העדה היא אחותם של הנאשם וב'.

העדה מסרה כי ביום האירוע:

"אני חושבת שזה היה ביום חמישי בשעות הצהריים. אמא שלי התקשרה לדני אמרה שהיה מכות. חזרתי לאמא שלי בטלפון והיא בכתה והייתה מאד נסערת. והיא אמרה שהנאשם הרביץ לב', הוא נתן לו אגרוף, ב' היה על הרצפה, היו בעיטות מצד הנאשם ושאמא שלי הגנה עליו בגוף שלה, והנאשם תפס את אמא שלי וזרק אותה לספה" (ע' 58, ש' 20-24).

לאחר כשעה הצליחה לשוחח עם ב' בשיחת וידאו והיא ראתה שהוא חבול ונסער ובהמשך הערב פגשה אותו ו"ראו שהבן אדם קיבל מכות" והיא ראתה שיש לו מכות יבשות ונפיחות בעין ולא צילמה אותו מתוך כבוד אליו. לאחר מכן ב' ומשפחתו ברחו מהבית למשך שלושה שבועות. מנגד הוסיפה העדה, כי הנאשם לא נרגע והיה נראה לה מעורער נפשית.

העדה מסרה כי לא התלוננה במשטרה כי ב' ביקש לא להתלונן כדי לא לסבך את הנאשם. העדה הוסיפה בעדותה, כי לאחר מספר ימים הנאשם סיפר לה מה קרה בארוע, אך לא הרחיבה מעבר לכך.

הילה זקן (עמ' 61-62 לפרוטוקול מיום 13.6.22)

העדה היא אחותם הנאשם וב'. העדה שמעה על האירוע מאחותה בתיא ואז:

"התקשרתי לב' לשאול לשלומי ושאלתי מה קרה, ואז הוא אמר שהנאשם תקף אותו, הרביץ לו, שאמא הוטחה על הרצפה, הועפה על הרצפה. התקשרתי גם לאמא שלי, שאלתי אותה איך היא מרגישה, ואמא שלי כשראיתי אותה היא הייתה חבולה. לאחר כמה ימים אחרי האירוע הייתי בבית של ב', וראיתי את פניו חבולות ואת כל הראש שלו נפוח במצב לא נעים." (ע' 61, ש' 25-29)

הנאשם

ת/1 - הודעה מיום 6.12.21 (רן ישראלי)

בתחילת חקירתו, אמר הנאשם לחוקר ש"לא עשיתי שום דבר שקשור לפשע. אני לא מאמין בכם, אתם יחידה שקרנים רמאים. כל מה שיש לי אני אגיד בבית משפט. אם יש לכם ב' או מתלוננים אני מבקש לעשות איתם עימות וחוז' מזה אין לי מה להוסיף". מלבד זאת, הנאשם שמר על זכות השתיקה.

ת/2 - הודעה מיום 9.12.21 (רן ישראלי)

הנאשם שב ושמר על זכות השתיקה.

ת/3 - הודעת מיום 14.12.21 (יצחק אמון)

אמרה זו הוצאה מתיק המוצגים משום שגובה האמרה לא העיד. ר' ע' 65 לפרוטוקול)

עדות לפני (עמ' 65-71 לפרוטוקול מיום 13.6.22)

הנאשם העיד כי הוא וב' היו שותפים בעסקת נדל"ן אשר בעקבותיה ב' חייב לו כספים. לדבריו, ביום האירוע הוא וב' דיברו מחוץ לבית אמם וב' הציע לשלם לו את חובו בסמים "ונהיה ויכוח בנינו, הוא פתאום נתן לי בוקס ורץ לכיוון הבית. כן, שמתי לו רגל באינסטינקט, התגלגלנו, רבנו". לדבריו, הוא לא דחף את אמו, אבל "אולי זה שהתאבקנו אני ואחי ברצפה היא נדחפה ממני, ממנו, אני לא יודע ממי" וטען שבכל מקרה לא דחף אותה בכוונה. הנאשם מסר כי לא ראה שלב' ירד דם אלא לכל היותר "אולי חבלה קטנה" ו"אם היה כאלה מכות רציניות הוא (ב', י.מ.) היה מזמין אמבולנס".

הנאשם טען, כי גם הוא נחבל במהלך האירוע והוסיף כי לאחיותיו שהעידו שראו את החבלות שנגרמו לב' יש אינטרס לספר את מה שסיפרו.

הנאשם הכחיש כי איים בסכין ותהה למה הסכין לא נתפס, והכחיש כי היה על הרצפה של בית אמו דם. בהקשר זה הפנה הנאשם לכך שהשכנה שבאה לא ראתה דם. הנאשם הודה, כי אחרי העימות הוא לקח את מפתחות הרכב של ב' "כי רציתי לדבר איתו".

הנאשם אמר, כי הייתה רק פעם אחת שהוא הלך לביתו של ב' וביקש לדבר איתו אך כאשר ג' אשתו (אותה כינה "גיצי") סירבה לפתוח את הדלת, הוא הלך מהמקום. הנאשם אישר שאמר לג' שיהיה לה רישום פלילי, אך הסביר שכוונתו היתה שבגלל שב' הציע לשלם לו את חובו בסמים, ב' ומשפחתו עלולים להסתבך.

הנאשם מסר כי הוא נפגע בעבר מהתנהלות של היחידה החוקרת ולכן סירב לשתף פעולה בחקירותיו מחשש שמתנכלים לו ודבריו יעוותו והוא הסכים רק שיערך עימות עם ב'.

סיכומי הצדדים

ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם. בטיעונו עמד על כך שדברי עדי התביעה היו קוהרנטים והשתלבו זה בזה ומעדינותיהם עולה כי הנאשם הוא שתקף את ב' ואיים על משפחתו. מנגד, עדותו של הנאשם הייתה כבושה ולא גובתה בראיות והותירה רושם רחוק מאוד מלשכנע.

לעניין הוראות החיקוק טען, כי הארוע הראשון בו תקף הנאשם את ב' ול' מקים את עבירות התקיפה נגד שניהם, הגם שלא הוגש תיעוד רפואי, ואת עבירת הסחיטה בכח. עוד טען, כי המשך מעשיו של הנאשם, ובכלל זה הגעתו אל ביתם של ב' וג', מהווה עבירת סחיטה באיומים.

ב"כ הנאשם ביקש לזכותו. לטענתו, אין ראיות למה שהתרחש לפני שהנאשם וב' נכנסו לבית אמם ולא ניתן לדחות את

גרסת הנאשם, שכן היא משתלבת עם גרסתה של ל'. עוד טען כי הראיות שהוצגו מבססות לכל היותר עבירה של תקיפה סתם ולא מעבר לכך, שכן אין ראיות לכך שנגרמו לב' או ל' חבלות של ממש. בהקשר זה הפנה הסניגור לעדות השכנה שלא ראתה דם וכן לכך ש/8, התמונה בה נראה ב' חבול, צולמה יומיים לאחר האירוע בו הותקף.

ביחס לעבירת הסחיטה בכח טען, כי לא הוכח קשר סיבתי בין התקיפה לדרישה לפתור את הסכסוך משום שהנאשם וב' דיברו ביניהם בנושא זמן רב עובר לתקיפה, ועל כן התקיפה אינה קשורה לעניין הכספי. עוד טען בהקשר זה, כי אמירתו של ב' כי שקל לשלם לנאשם 50,000 ש"ח באה על רקע רצונה של ל' לסייע לנאשם כספית על מנת שהוא ואשתו יצאו לדרך חדשה, ללא קשר לסכסוך.

לצד אלה טען, כי לאירוע התקיפה המתואר בכתב האישום לא קדם תכנון ומדובר באירוע נקודתי שאינו מהווה סחיטה בכח. ביחס לסחיטה באיומים טען, כי דברי הנאשם אינן מהווים איום והנאשם הציג הסבר הגיוני להתנהגותו והעדים שהעידו לא מסרו כי הם נסחטו או איומו.

ביחס לעבירה של תקיפת זקן טען כי מעדות האמא עלה שהנאשם הרים אותה וזרק אותה לספה וכי לא נגרמה לה חבלה של ממש.

דין והכרעה

אחלק פרק זה לשני ראשים: קביעת העובדות והמסקנות המשפטיות העולות מהן.

העובדות

לאור התרשמותי מעדי התביעה ומהנאשם, אני מעדיף לא כל היסוס את דבריהם של עדי התביעה, וקובע כי האירועים התרחשו כפי שהעידו. דבריהם של עדי התביעה המרכזיים, ב', ל' וג' השתלבו אלו באלו, לא נמצאו בהן תמיהות או פרכות, ונמצאו להן תמיכות גם בעדויותיהם של בני המשפחה האחרים אשר שמעו מפיהם את הדברים בסמוך להתרחשותם והתרשמו מסימני החבלה על גופו של ב' ומסערת הרגשות בה היה נתון לאחר האירוע וכן התרשמו מתגובתה של ל' לאירועים.

ב' ש'

ב' העיד באופן מדוד וזהיר, תוך שניכרו בו מצד אחד הפגיעה הקשה שפגע בו הנאשם וכן פחדו מפניו, ומנגד הכאב על כך שנדרש להעיד נגד אחיו.

העד השיב לכל השאלות באופן מלא, ולא נפלו בדבריו סתירות, תמיהות או פרכות.

תגובותיו הרגשיות של העד ושפת הגוף שלו תאמו את התוכן המילולי של דבריו, והוא הדגים חלק מהאירועים עליהם העיד באופן תואם.

העד הסביר את פער הזמנים בין אירוע התקיפה ובין ההודעה אותה מסר במשטרה בכך שכך שלא רצה להתלונן נגד הנאשם במשטרה על מנת שלא לסבכו, והעדיף להכיל את האירועים עד שהנאשם ירגע ודעתו תתקרר. עם זאת, כאשר העד נחקר במשטרה בקשר לאירוע אחר הקשור בנאשם, במהלכו השתמש במכונית הרשומה על שמו של העד, הוא לא

ראה מנוס מלספר לחוקרים גם על הארועים הנוגעים אליו.

לאור אלה, עדותו של ב' הותרה רשם משכנע, וניתן היה לבסס ממצאים עובדתיים מחייבים על בסיס דבריו, גם לו היה מדובר בעדות יחידה.

על אלה אוסיף, כי דבריו של ב' נתמכו בעדויותיהן של ל', אשר היתה עדה ישירה לתקיפתו, ג', אשר שמעו ממנו את הדברים מיד בסמוך להתרחשותם והבחינה בסימני החבלה על גופו ויתר העדים, אשר שמעו ממנו באותו היום על הארועים, ראו את סימני החבלה על גופו והתרשמו ממצבו הנפשי.

ל' ל'

עדויות של ל' הותרה רשם מהימן, וניכר בה כי עשתה מאמץ לתאר את הדברים כפי שקרו. העדה הבחינה בין חלקי האירוע אותם ראתה ושמעה בעצמה ובין דברים אותם שמעה מב' לאחר מעשה. כך למשל העדה הבהירה כי בתחילת הארוע ב' והנאשם שתו קפה במרפסת, והיא לא שמעה על מה דברו, עד שלפתע שמעה צעקות וראתה את הנאשם מכה את ב' ואת ב' מנסה להתגונן.

ניכר בעדה כי היא טעונה על הנאשם, אך התרשמתי כי חרף זאת הקפידה לתאר דברים כהווייתם, מבלי להוסיף על מעשיו של הנאשם או להשחיר את דמותו. העדה הסבירה בגילוי לב כי פעלה באופן לא ראוי, כאשר תחילה מסרה לשוטרים שנקראו לביתה גרסה חלקית של הדברים, ואמרה כי היה ויכוח קולני בין שני בניה ללא אלימות, ואף ניקתה את דמו של ב', על מנת שלא לסבך את הנאשם. העדה אף אשרה שאמרה לשוטרים שהנאשם נסע לרמלה, למרות שלא ידעה כי הדבר נכון.

על כף אוסיף, כי בדבריה של העדה לא נפלו תמיהות, פרכות או סתירות, ודבריה משתלבים עם דבריהם של יתר העדים.

אעיר, כי ככל והיה מדובר בעדות יחידה, היה מקום לבחינה זהירה של דבריה של ל', מכיוון שלא סיפרה לשוטרים אשר הגיעו לדירתה על הארוע כפי שהתרחש בפועל אלא הציגה גרסה חלקית ולא מדויקת שלו, אך לאור הסבירה של העדה לכך ויתר הראיות התומכות בדבריה, ראיתי לקבל את עדותה.

ג"ש

עדויות של ג' עשתה אף היא רשם חיובי, וניכר בה כי עשתה מאמץ לדייק בדבריה ולתאר דברים כפי שהתרחשו, באופן זהיר ומדוד.

העדה תיארה באופן בהיר את התקופה אשר עברה עליה ועל בני משפחתה כאשר נאלצו לגלות מביתם בשל פחדם מהנאשם.

בדבריה של העדה לא נמצאו פרכות או תמיהות - ולמעשה בחקירתה הנגדית אף לא הוצעה לה כל גרסה עובדתית סותרת ולא נטען בפניה כי אינה מדייקת בדבריה.

לאור זאת, ראיתי לקבל את דבריה של העדה במלואם.

דן אלון, בתיה אלון והילה זקן

עמוד 10

עדים אלו שמעו מב' ול' על קרות מעשי אלימות בסמוך להתרחשותם והם אף ראו את סימני החבלה על פניו של ב' והתרשמו מכך שהיה נסער בעקבות הארוע. עדויותיהם של שלושת העדים עשו רושם משכנע ותאמו כולן זו לזו ולדבריהם של ב' ול', והן מחזקות את משקל דבריהם ואף יש להן משקל עצמאי, מכח כלל הרס גסטה וסע' 9 ו- 10 לפקדת הראיות.

אנה אנומוב (השכנה)

גם עדה זו הותירה רושם משכנע. ניכר בה בעת שהעידה, כי אין לה כל רצון להעיד על האירוע, והיא אף ביקשה בתחילת עדותה לשמור על זכות השתיקה. עדותה של עדה זו מחזקת את דבריה של ל', כי תחילה לא רצתה לערב אחרים בארוע.

הנאשם

עדות הנאשם מנגד הותירה רושם רחוק מאוד מלשכנע, ולא ראיתי לייחס לעדותו לפני כל משקל.

ראשית, הנאשם שתק בחקירותיו במשטרה, ולא הציע הסבר לחשדות נגדו, ועל כן עדותו לפני היא עדות כבושה, אשר מראש משקלה מועט. ר' למשל ע"פ 1707/08, אריש נ' מדינת ישראל, שם נפסק:

"אין צורך להכביר מלים על כך שככלל, והחריגים יהיו נדירים, יסבור בית משפט כי השותק - יש לו מה להסתיר. אכן, המשפט משתית עצמו על ראיות פוזיטיביות, והשתיקה מהווה אך חיזוק; ומכל מקום משפצה את פיו, על בעל הדבר להסביר מדוע השתהה, ובעיקר - עליו להציג גרסה שיש בה אמינות. ראו לעניין השתיקה במשפט העברי פרשת יוסף הנזכרת והמקורות המובאים בפסקה ז(13)."

הסברו של הנאשם, כי בשל ניסיון רע שהיה לו עם היחידה החוקרת לא היה לו אמון בחוקר ועל כן לא הסכים להשיב לשאלותיו רחוק מלשכנע.

מעבר לכך, כאשר הנאשם העיד לפני התרשמותי כי מטרתו היא להציע גרסה שתתישב, גם אם בדוחק, עם ראיות התביעה, תוך פרשנות מרוככת ומקלה של הדברים, גם על חשבון אמירת אמת והצגת גרסה מדויקת.

כך למשל הנאשם אישר כי "אולי" חבל בב', אך מיד צמצם זאת ל"חבלה קטנה", וכך גם ביחס לחבלה שגרם לאימו, לה ניסה לשוות אופי מקרי ולא מכוון.

הנאשם לא הציע כל הסבר למה אימו, אחיו ושתי אחיותיו מעידים נגדו - ואמנם אין חובה על נאשם להציע הסבר לראיות נגדו, שהרי נטל ההוכחה רובץ במלואו על המאשימה, אך ניתן היה לצפות ממנו שיציע הסבר למה כל בני משפחתו חברו נגדו.

הנאשם הקדיש חלק ניכר מעדותו לעניין מקור חובו של ב' כלפיו - והתקשיתי לעקוב אחרי תיאור הדברים והגיגות. כך גם התקשיתי לקבל את טענת הנאשם, כי ב' הציע לו שישלם את חובו באמצעות סמים - ולו מהטעם שהדברים אינם מתיישבים עם דברי הנאשם עצמו, כי ב' כפר בחוב כולו ולא הסכים לשלם לו.

לאור אלה, ולאור התרשמותי הישירה והשלילית מהנאשם, לא ראיתי לייחס לדבריו כל משקל.

סיכום ביניים

לאור התרשמותי הישירה מהעדויות ששמעתי, מסקנתי כי היא כי עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר.

מסקנות משפטיות

יוחסו לנאשם ארבע עבירות בשל מעשיו: תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפת זקן, סחיטה בכח וסחיטה באיומים.

תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש

כפי שפרטתי למעלה, הוכח כי הנאשם תקף את ב' וגרם לו לחבלות בפניו ובגופו ואף לדימום מאפו. אני ער לכך שלא הוצגו מסמכים רפואיים בעניין זה, אך נאמנים עלי דבריהם של ב' ושל יתר העדים אשר תיארו את החבלות שנגרמו לו, מה גם שהחבלות על פניו של ב' נראות בתמונה ת/8 שצולמה מספר ימים לאחר הארוע.

כמו כן הוכח, כי הנאשם תקף את אימו, שהיתה אז כבת 75 וכתוצאה נגרמו לה "מכות יבשות" וכאבים, בגינם נזקקה לטיפול רפואי קיבלה משככי כאבים - והדבר מהווה חבלה של ממש. משכך הוכחו יסודותיהן של שתי עבירות אלו.

סחיטה בכח

בת"פ (מחוזי ירושלים) 2040/06 אבוחצירה (10.7.07) הוגדרה עבירת הסחיטה בכח:

"סחיטה בכוח" משמעה - להניע אדם על ידי שימוש בכוח "לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשות", דהיינו "מעשה כלשהו, בין שהוא מחויב לעשותו ובין שאינו מחויב לעשותו. ומכאן, כי העושה דין לעצמו להניע אדם באיומים לעשות מעשה, יבוא על עונשו בפלילים, ואפילו היה המאיום חייב לעשות אותו מעשה" (ע"פ 286/84 מדינת ישראל נ' גוזלן, פ"ד לח(3) 577 572 (1984), ההדגשה אינה במקור - א.פ.).

...

היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה זו ("כדי להניע אדם...") - המדובר בדרישה של "כוונה", "מטרה", "שאיפה להשיג מטרה או יעד". מקום בו קיים ספק לעניין כוונתו של הנאשם, לענין תכלית השימוש בכוח שלא כדין - ייחנה הנאשם מהספק (קדמי שם בעמ' 940).

כפי שפרטתי למעלה, הוכח כי במפגש בביתה של ל' ביום 21.10.21 הנאשם דרש מב' שישלם לו סכום כסף שלשיטתו הוא חייב לו ומסר לב' סירב לדרישה, הנאשם תקף אותו באלימות, גרם לו לחבלות ואף איים כי ידקור אותו בסכין. לאחר מכן לקח הנאשם את צרור המפתחות של ב' ואמר לו שהוא לא יחזיר את המפתחות, עד שב' "יסגור איתו את הנושא הכספי".

מהראיות עולה מעבר לספק, כי האלימות ולקיחת המפתחות היו בתגובה לסירובו של ב' לשלם לנאשם את סכום החוב הנטען ונועדו להניעו לשלם לו. יתרה מכך, גם מעשיו של הנאשם לאחר האירוע, ובכלל זה פניותיו של הנאשם לבני משפחה אחרים של ב', ובהן ג', בדרישה כי ב' יפגש עמו על מנת להסדיר את החוב הנטען, מלמדות על כך שהוא תקף את ב' ולקח את מפתחותיו על מנת לקדם את גביית החוב.

למעלה מהדרוש אומר, כי גם לו הייתי מקבל את הטענה שהנאשם תקף את ב' שלא על מנת לגבות את החוב - ואני רחוק מכך - הרי שגם לקיחת המפתחות לבדה היא צעד כוחני שנועד לסחוט את ב'. אדגיש, כי שוויו של צרור מפתחות חורג בהרבה מעלות השכפול של צרור חדש, שהרי החזקת מפתחות ביתו של אדם מסמלת גם את השליטה בו וטומנת בחובה יכולת לפגוע בו - כפי שעולה מתגובתם של ב' וג' אשר מיהרו להזמין מנעולן בשל חששם שהנאשם יכנס לביתם.

עוד אוסיף בהקשר זה, כי המפתחות נתפסו על הנאשם אשר נעצר (ת/9) והנאשם בעדותו אישר כי לקח את המפתחות מב' משום ש"רצה לדבר איתו" (ע' 69, ש' 27), אך לא הציע כל הסבר תמים כיצד לקיחת המפתחות יכלה לקדם הדברות מוסכמת וחופשית עם ב'.

מכאן עולה, כי הוכחה עבירת הסחיטה בכח.

סחיטה באיומים

בפסיקת בית המשפט העליון נקבע "מבחן ההקשר" לזיהוי התנהגות מסוימת כמקימה את עבירת הסחיטה באיומים. ר' למשל ע"פ 6368/09 זקן (12.7.10):

יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. כמובן, ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות סימנים או התנהגות אחרת. ברם, פשיטא, ללא מעשה - אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים. מבחן זה נחוץ במיוחד במקרים בהם הסוחט באיומים מדבר בטון רך ובמתק שפתיים. לעתים, גם שפה המשוחה בדבש טומנת בחובה עוקץ ואף איום בארס קטלני. אין לבדוק את קיומה או אי קיומה של עבירת סחיטה באיומים על פי מבחנים טכניים, כאילו מדובר בדרישת הכתב על פי סעיף 8 לחוק המקרקעין. לא ניתן לצפות כי הסוחט באיומים יכריז בפני המאויים על כוונתו לעבור עבירה זו. המבחן נותר בעיקרו אובייקטיבי וכללי המשפט הפלילי עומדים לצדו של הנאשם. עם זאת, ההקשר של המעשה עשוי ללמד על כך שהאמרה המרומזת מהווה באופן ברור סחיטה באיומים.

במובן הרחב יותר, מבחן ההקשר נחוץ על מנת לבחון את כל הפרמטרים של עבירת סחיטה באיומים. העובר עבירה זו עלול לטעון כי לא איים, שכוונתו הייתה אך להזהיר או ליעץ וכי אינו הגורם אשר אמור להפעיל כוח. כמובן, בחינת ביצוע העבירה אינה נעשית אך ורק על פי עמדת הנאשם. מכאן הצורך לבחון את הקשר הדברים.

מהראיות עולה, כי לאחר שתקף הנאשם את ב' עד זוב דם ואיים עליו בסכין, הוא הגיע מספר פעמים לביתו, צלצל בדלת ללא הרף, אמר לג' כי הוא רואה בה אחראית על חובו של ב', איים עליה כי יגרום לכך שיהיה לה רישום פלילי ולא תוכל לעבוד ודרש ממנה כי תאמר לב' שעליו לשבת עימו. עוד עלה, כי בשל מעשיו של הנאשם ופחדם ממנו, עזבו ב', ג' וילדיהם את ביתם ועברו להתגורר אצל אחותה של ג'.

מדובר ברצף של מעשים שנועדו להטיל אימה על ב' ובני משפחתו, אשר אין ספק כי נעשו במטרה להניע את ב' להסדיר

את החוב, אשר לשיטת הנאשם הוא חייב לו.

אמנם חלק מהאיומים לא היו מילוליים אלא התנהגותיים, אך כאמור, איומים יכולים ללבוש יותר מאשר צורה אחת, וקשה שלא לייחס משמעות מאיימת להתנהגותו של הנאשם, אשר לאחר שהכה את ב' עד זוב דם, הגיע לבית משפחתו בשעה 6:00 וצלצל בדלת ללא הרף, ולאחר מכן חזר והגיע למקום עוד מספר ימים. אוסיף בהקשר זה, כי הנאשם לא הציע כל הסבר תמים להגעתו לבית משפחתו של ב' ולפניותיו על ג'.

לאור זאת, הוכחה עבירת הסחיטה באיומים.

סיכום

מרשיע את הנאשם בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום: תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, סחיטה בכח וסחיטה באיומים.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, במעמד הצדדים

[1] במקור נכתב יום 24.10.21, אך בדיון ההוכחות עלה כי מדובר בטעות, וכתב האישום תוקן.